

Sygn. akt I C 1896/18

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Florek

Protokolant: Marta Chęcińska

po rozpoznaniu w dniu 08 października 2018 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z powództwa **N. Hurtownia (...), (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

przeciwko **B. P.**

o zapłatę kwoty 122,40 zł

I. oddała powództwo;

II. oddała wniosek strony powodowej N. Hurtownia (...), (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. o zasądzenie kosztów procesu.

Sygn. akt **I C 1896/18**

UZASADNIENIE

Strona powodowa N. Hurtownia (...), (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej B. P. kwoty 122,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 13 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty.

Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że w dniu 28 sierpnia 2015 roku zawarła z Gminą B. umowę zbycia wierzytelności, której przedmiotem były wierzytelności dotyczące opłat taryfowych i opłat dodatkowych z tytułu korzystania ze środków transportu bez ważnego biletu lub dokumentów uprawniających do przejazdów ulgowych. Podała, że na podstawie tej umowy nabyła także wierzytelność przeciwko pozwanej ustaloną w oparciu o raport z kontroli nr (...) w kwocie 122,40 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 czerwca 2013 roku, pozwana B. P. poruszała się środkiem komunikacji publicznej bez ważnego biletu i z tego powodu została zobowiązana do zapłaty opłaty za przejazd w kwocie 2,40 zł i opłaty karnej w kwocie 120 zł.

Dowód: odpis raportu z kontroli Nr (...) - k. 3.

W dniu 28 sierpnia 2015 roku, Gmina B. zawarła ze stroną powodową N. Hurtownia (...), (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę zbycia wierzytelności, na mocy której przelano na jej rzecz między innymi opisaną powyżej wierzytelność.

Dowód: odpis umowy zbycia wierzytelności Nr (...). (...).2.2015 z dnia 28 sierpnia 2015 roku - k. 4-7.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie jest zasadne i tym samym nie zasługuje na uwzględnienie.

Przelew wierzytelności uregulowany w przepisach art. 509 k.c., w relacji dłużnik cedowanej wierzytelności, a jej cesjonariusz powoduje zmianę podmiotu, któremu dłużnik powinien spełnić świadczenie. Z chwilą dokonania cesji nabywca wierzytelności uzyskuje bowiem status wierzyciela, przy czym nie można pomijać, że cesjonariusz nabywa w drodze przelewu tylko tyle praw, ile przysługiwało jego poprzednikowi prawnemu (cedentowi). Z powyższego wynika, że cesjonariusz nie może żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze aniżeli mógł to uczynić cedent. Sytuacja prawna dłużnika nie może ulec na skutek przelewu pogorszeniu w porównaniu z sytuacją, jaka istniała przed przelewem (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 lutego 2013 roku, V ACa 733/12, LEX nr 1289450). Należy jednocześnie podkreślić, że warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, iż takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2006 roku, V CSK 187/06, „Monitor Prawniczy” 2006, nr 16, s. 849).

W niniejszej sprawie strona powodowa udowodniła, że w dniu 12 czerwca 2013 roku pozwana B. P. poruszała się środkiem komunikacji publicznej bez ważnego biletu i z tego powodu została zobowiązana do zapłaty opłaty za przejazd w kwocie 2,40 zł i opłaty karnej w kwocie 120 zł. Udowodniła również, iż wierzytelność z tego tytułu w dniu 28 sierpnia 2015 roku została na nią przelana.

Sąd ustalił jednocześnie, że dochodzone roszczenie jest przedawnione. Wedle bowiem przepisu art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku - Prawo przewozowe (tekst jednolity - Dz.U. z 2012 roku, poz. 1173 z późn. zm.), zwanej dalej "prawem przewozowym", z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku. Przepis art. 77 ust. 3 pkt 6 prawa przewozowego stanowi z kolei, że przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu innych zdarzeń prawnych, czyli także dla przypadków braku odpowiedniego dokumentu przewozu - od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W tym przypadku roszczenie o zapłatę opłaty za przejazd w kwocie 1,70 zł i opłaty karnej w kwocie 120 zł stało się wymagalne w dniu 13 czerwca 2013 roku, a w związku z tym termin jego przedawnienia upłynął w dniu 13 czerwca 2014 roku. Strona powoda nie udowodniła natomiast, że przed upływem tego terminu ona lub jej poprzednik prawny doprowadzili do jego przerwania, a pozew w niniejszej sprawie wniosła w dniu 13 kwietnia 2018 roku, czyli po upływie terminu przedawnienia.

Wedle przepisu art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wskazany przepis wszedł w życie w dniu 9 lipca 2018 roku, na podstawie przepisu art. 1 pkt 1 Ustawy z 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 roku, poz. 1104), zwanej dalej "ustawą nowelizującą". Nastąpiło to więc po wszczęciu postępowania w tej sprawie. Zgodnie jednak z przepisem art. 5 ust. 4 ustawy nowelizującej, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1 czyli Kodeksie cywilnym, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Oznacza to, że przepis art. 117 § 2¹ k.c. ma zastosowanie w niniejszej sprawie.

W świetle tegoż unormowania kluczowe znaczenie miało ustalenie, czy w rozpoznawanej sprawie pozwana ma status konsumenta. Przepis art. 22¹ k.c. stanowi, że za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Pozwana jest osobą fizyczną, a dochodzone roszczenie niewątpliwie wynika z dokonanej przez nią czynności prawnej jaką było zawarcie umowy przewozu. Zgodnie bowiem z przepisem art. 16 ust. 1 prawa przewozowego, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich

nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Jak wynika z tej regulacji prawnej, jednym ze sposobów zawarcia umowy przewozu jest samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Z chwilą dokonania tej czynności faktycznej przewoźnik staje się bowiem zobowiązany do wykonania świadczenia z umowy przewozu, a pasażer - do uiszczenia przewoźnego. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 16 ust. 1 ustawy dotyczy to sytuacji, w której przewoźnik nie ustalił warunków dostępu do pojazdu. W tym natomiast przypadku strona powodowa nie udowodniła, aby przewoźnik takie warunki ustalił i nawet tak nie twierdziła. Oznacza to, że pozwana zawarła umowę przewozu zajmując miejsce w pojeździe komunikacji publicznej. Nie ma także wątpliwości, że zawarcie tej umowy nie było związane z ewentualną działalnością gospodarczą pozwanej, a Gmina B. w zakresie organizowania transportu publicznego jest przedsiębiorcą. Tym samym pozwana występuje w tej sprawie w charakterze konsumenta.

Mając więc na uwadze, że pozwana jest konsumentem, a dochodzone roszczenie jest już przedawnione, na mocy przepisu art. 117 § 2¹ k.c., strona powodowa nie może domagać się jego zaspokojenia, co skutkuje oddaleniem powództwa.

W związku z powyższym, na podstawie przytoczonych przepisów, orzeczono jak w punkcie I sentencji.

Zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c., strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Ze względu na to, że strona powodowa w całości przegrała proces, nie było podstaw do obciążenia kosztami procesu pozwanej. W związku z tym wniosek strony powodowej w tym przedmiocie podlegał oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze, w oparciu o przytoczone przepisy, Sąd orzekł jak w punkcie II sentencji.